

Weekend Den Haag : drie heerlijke dagen met zon, zee, strand, duinen, nachtegalen en herten !

Wat hadden we hier naar uitgekeken ! In 2019 werd ons weekend in de regio Den Haag reeds verkend, met de bedoeling om in 2020 drie dagen lang te wandelen in en rond Den Haag. Alles was toen tot in de puntjes geregeld. De bus was geboekt, de kamers in het Van der Valk Hotel Den Haag/Wassenaar waren gereserveerd. Tot dan corona roet in het eten ging gooien. Ons land ging op slot en reizen naar het buitenland zou voor een hele poos niet meer kunnen. Lockdown. Wie had dit ooit kunnen en durven denken ? Maanden gingen voorbij tot het in de zomer van 2020 allemaal wat leek op te klaren. Onze wandelvakantie in het Stubaal kon doorgaan, zij het dat we met onze eigen wagen reden en niet met de vertrouwde Multiobus-autocar en we maakten plannen om ons uitgesteld weekend over te hevelen naar eind april 2021. Kwam dan de tweede golf, met opnieuw strenge restricties. Gevolg : ook in 2021 géén weekend. Dan maar hopen op 2022. Met drie prikken en een virus dat eindelijk wat minder actief leek te worden, werd het toch weer mogelijk om te reizen. En zo kwam het dat we op 30 april 2022 dan tóch naar Zuid-Holland konden om er onze zo lang verwachte wandeldriedaagse te gaan beleven.

Met 66 waren we om op 30 april te vertrekken richting Delft, onze eerste halte van deze wandeldriedaagse. Zoals altijd kon de chauffeur (deze keer zat de 27-jarige Matthias aan het stuur) van de Multiobus-dubbeldekker, keurig op tijd de neus van zijn mastodont in de richting van Antwerpen sturen. Het was een paar minuten over zes en de zon maakte aanstalten om op te klimmen aan de oostelijke hemel. Zaterdag, dus geen verkeer. We vorderden probleemloos, via Antwerpen naar Breda en zo door, richting Rotterdam. Eens we de grote rivieren over waren, leek het wel of onze dubbeldekker op een rodeostier terecht was gekomen. In het wegdek zorgden tal van wegverzakkingen ervoor dat de bus wilde sprongen maakte. Vooral de passagiers op de achterste rijen van de bovenverdieping kregen de meeste schokken op te vangen. Voor Matthias was dit een gekend probleem en hij verkneukelde zich bij het horen van de verschrikte kreetjes wanneer hij weer één van die hobbels moest nemen. Iets over acht waren we aan de IKEA-vestiging van Delft, met daarnaast het klasrijke WestCord Hotel, waar we verwacht werden voor een tas koffie met een typisch Hollands stroopwafeltje erbij. Was de koffie welgekomen, dan zeker ook de gelegenheid om gebruik te kunnen maken van het sanitair. Daarna even weer de bus op om ons laten af te zetten aan de Koepoortbrug, waar we onze stadswandeling doorheen het centrum van Delft konden beginnen.

Delft is een prachtige stad, met tal van geklasseerde gevels, een fijnmazig net van stadskanaaltjes, een onwaarschijnlijk hoog aantal bruggen (431 in totaal !) en één van de grootste marktpleinen van West-Europa. Het was nog vroeg toen we aan onze stadswandeling begonnen, wat maakte dat het er erg rustig was. Onder de schilderachtig mooie Oostpoort door gingen we langs de statige gevels van het Techniek Museum. Bij de brug over de Oude Delft leerden we dat het pakhuis aan de overkant van het water toebehoorde aan de Oost-Indische Compagnie, waar ooit Piet Hein (van de Zilvervloot) nog deel van uit maakte. In het nieuwe station van Delft keken we ons de ogen uit ! Zowel het plafond als de muren waren er versierd met Delfts blauw. Van het ene brugje naar het andere bereikten we het statige marktplein. Met een lengte van 120 m en een breedte van 50 m oogt dit plein machtig groot. Aan de ene kant pronkt het stadhuis, met zijn prachtig versierde gevel. Aan

de andere kant priemt de toren van de Nieuwe Kerk 108,75 m hoog boven de stad uit. Alleen de toren van de domkerk van Utrecht is nog hoger. We liepen van het ene prachtige hoekje naar het andere tot we oog in oog kwamen te staan met de toren van de Oude kerk. De Scheve Toren van Pisa kennen we allemaal, maar ook in Delft hebben ze een scheve toren ! De Oude Kerk werd gebouwd op té drassige bodem en ging al van bij de bouw verzakken. Men wist de boel te stabiliseren en bouwde verder, nu wel “in het lood”. Resultaat is een knik in de toren, waardoor die net geen twee meter overhelt. Toch wel een beetje bizar zicht. Door het Begijnhof kwamen we bij de molenwiekende korenmolen De Roos, de laatst overgebleven van de 15 exemplaren die er ooit stonden. Kriskras door de stad van het porselein kwamen we langs de achterkant van de Nieuwe Kerk uit op de Beestenmarkt, waar we onze stadstoer afsloten met een terrasje. Net op dat ogenblik viel er wat regen. Bij de bus dronken we op de gezondheid van Lucien een drupke, geschonken ter gelegenheid van zijn pensionering. Op weg naar Kijkduin mochten we een snoepje kiezen, aangeboden door Patrick. Hij nam onlangs de kaap van de 60.

Aangekomen in Kijkduin, aan de rand van Den Haag, brak de zon door. Een fris windje zorgde ervoor dat er nog niet echt veel kledij kon worden uitgetrokken. Vanaf Kijkduin begonnen we aan een tocht die ons zou brengen tot bij het Binnenhof, het kloppende hart van de Nederlandse regering. Het mulle duinzand maakte dat het wandelen niet echt gemakkelijk was, doch het zicht rondom was grandioos. Zó dicht bij het centrum van toch één van de belangrijkste steden van Nederland kunnen genieten van zo'n prachtige natuur ! En dan was hij er ... Goed verscholen in een struik, op slechts enkele passen van ons wandelpad, zette hij zijn zoetgevooisde liedje in : de nachtegaal. Nu we wisten hoe zijn mooie zang klonk, konden we zijn roep herkennen en zouden we nog talrijke keren de vinger opsteken : “hoor, daar zit er weer ene !”. Van de duinen ging het naar de Bosjes van Poot, een groen gebied dat ons ongemerkt tot bij het stedse Den Haag bracht. Moderne architectuur met daarrond toch weer flink wat groen zorgde ook hier weer voor mooie plaatjes. Dan kwamen we in de buurt van de ambassades. Statige, 19de-eeuwse panden, parken met hoge bomen en rondom een hekwerk als rond een gevangenis. Na een fikste tocht van goed 11 km kwamen we, langs de Hofvijver, aan bij het Binnenhof. Tijd voor een welgekomen terrasjesstop. Daarna gingen we achterom naar het Mauritshuis, het museum waar je het wereldberoemde schilderij van Johannes Vermeer, Het Meisje met de Parel, kan bewonderen. Het schilderij zagen we niet, maar wel de sierlijke gevel van het Mauritshuis, gedrapeerd met kleurrijke bloemen. Op het Binnenhof zagen we dat er in het Torentje, het kabinet van Premier Mark Rutte, vandaag geen licht brandde. Wat verderop wachtte de bus, al waren er nog verrassend veel frisse stappers die maar wat graag te voet tot aan het hotel wilden wandelen. Deze laatste zes km kregen we nog heel wat groen. Statige beuken, bloeiende boshyacinten, een kasteel dat werd omgevormd tot automuseum en tot slot nog een fikse waterpartij. Tegen half zes bereikten we ons hotel “met de toekan”. Buiten leek het wel of het Van der Valk Hotel net een bombardement achter de rug had. Sinds eind vorig jaar krijgt het hotel een grondige renovatie. Binnenin waren de kamers echter top en ook het diner, opgediend in Het Paviljoen, was heerlijk. Het mag niemand verwonderen dat er na nog een afsluitend biertje of wijntje iedereen zijn bedstee opzocht, moe maar voldaan na deze eerste, goedgevulde dag van ons wandelweekend.

Zondag 1 mei : buiten schijnt de zon en het ziet ernaar uit dat dat ook de rest van de dag zo zal blijven. Na een heerlijk uitgebreid ontbijt breng Matthias ons naar Noordwijk. Onderweg zien we de laatste tulpen bloeien op de uitgestrekte bollenvelden. In Noordwijk rijden we tot aan de hagelwitte, pompeuze hotels die hier in de 19de eeuw werden gebouwd. Daar begint een deel van de groep aan een 23 km lange tocht die naar Scheveningen leidt. Het is nog wat frisjes, doch er is geen wind. Parallel met de zee wandelen we de Coepelduinen in. Ook hier weer horen we de prachtige zang van de nachtegaal. In de verte duikt al Katwijk aan Zee op,

waar de rest van de groep zal aansluiten. In Katwijk volgen we een pad dat werd aangelegd tussen zee en dijk. Schitterend wandelen hier ! Tussen de huizen en de hotels langs de wandelboulevard vinden we de 17de-eeuwse Vuurbaak, één van de oudste vuurtorens van Nederland (alleen die van Terschelling is ouder). Aan het eind van de wandeldijk sluit deel twee van de groep aan. We gaan het duinengebied in en merken een markant gebouw dat lijkt op een moskee. Het blijkt de Soefietempel te zijn, een bijzonder gebouw met een gelige kleur, een grote koepel en een tekening van een hart met vleugels op de muur. In de tempel wordt het soefisme uitgeoefend, wat geen geloof is, maar een spirituele levenshouding. Soefi komt oorspronkelijk uit het Grieks en Arabisch en staat zowel voor wijsheid als voor zuiverheid. Toch wel een bizar zicht, hier midden in de duinen. We zigzaggen tussen de duinen, nu eens over een aangestampt schelpenpad, dan weer over duinpaadjes met enkeldiep mul zand. Wat verderop komen we aan een tandvormige muur, een restant van de Atlantikwall. De tankversperring van Katwijk blijkt één de “mooiste” (lees : best bewaarde) van gans Europa te zijn. Tijd hier voor de borrelstop. Margrit, van Warreke, trakteert met een fles Elixir d’Anvers en een fles citroenjenever. Daarbij serveert zij nog Tuc-koekskes. We klinken op haar 75ste verjaardag !

De zon schijnt uitbundig en het is heerlijk wandelen. Tegen de middag bereiken we de Badmeester, waar we een plekje zoeken om onze picknick te verorberen. Michel vertrok een paar uur eerder van hieruit met zijn zes volgelingen, op weg naar de pier van Scheveningen. Plots merkt Charles, onze penningmeester, dat hij zijn GPS kwijt is. Hij gaat terug en zoekt, tevergeefs, naar zijn duur toestel. Michel belt de andere groep op met de vraag uit te kijken naar Charles zijn “GSM”. We gekscheren nog : Charles zenne GSM, zoek dan niet naar een moderne smartphone maar wel naar een oeroude Nokia 3310 ! We zoeken, maar zonder resultaat. Tot we aan een groot infobord komen. Daar vindt Jeannine een papieren zakdoekje waar in potlood wat is op geschreven : “GPS gevonden, bel vanavond dit nummer”. Bellen naar Michel : “Is Charles nu zijn GSM of zijn GPS kwijt !?”. “GPS”. Om een lang verhaal kort te maken : Charles belt ’s avonds het nummer van op het zakdoekje. Blijkt dat het inderdaad om zijn toestel gaat. Wordt met de post opgestuurd. Eind goed, al goed !

In de verte zien we de contouren van de moderne hoogbouw van Den Haag en dichter bij zee het reuzenrad aan de pier van Scheveningen. Daar ligt ons doel. De wegen ernaartoe blijven fantastisch. Slingerend tussen de eindeloze duinen bereiken we het strand. Het blijkt hoogwater te zijn, wat maakt dat we diep in het zand wegzakken. Moeizaam vorderen we richting pier. De beloning volgt wanneer we ons in een van de vele strandbars tegoed doen aan een welverdiende pint. ’s Avonds in het restaurant genieten we van een erg uitgebreid feestbuffet. We sluiten de avond af met een luidkeels meegezongen “Aan het strand stil en verlaten” van het Shantymoor.

Maandag al ... Tijd al om weer de valiezen te maken. Drie dagen is (té) kort, maar de pijn wordt verzacht met wat er vandaag nog op het wandelmenu staat : de Amsterdamse Waterleidingduinen. De naam nodigt nu niet direct uit om er gaan te wandelen. In gedachten zie je bij zo’n naam een bovengronds buizenstelsel dat tussen de duinen landinwaarts leidt. Niets is echter minder waar ! De Waterleidingduinen is één groots natuurgebied van tien bij vijf km, waarin centraal een waterbekken ligt waarin het water voor de regio Amsterdam op natuurlijke wijze wordt gefilterd door het duinzand. En meest spectaculair aan dit gebied zijn ... de honderden damherten die er vrij rondlopen. Net voorbij de ingang zien we al een eerste hertje, op amper twintig meter van ons af. De zon schijnt en vandaag is het echt heerlijk warm. Het wandelen door dit surrealistische landschap heeft iets onaards. Hoe mooi is dit !? Eindeloos ver kan je zien, zonder ook maar enige vorm van bebouwing te merken. Grasland, lage, scheefgewaaide bomen en gedrongen struiken. En onder die struiken liggen of staan dan

de damherten. In de jaren '70 zijn de eerste damherten in de Amsterdamse Waterleidingduinen gezien. Tot dan leefde er alleen reeën in het duin. De damhertenpopulatie nam een grote vlucht, zodanig zelfs dat er sprake was van overlast. Tussen 2016 en 2019 werden daarom meer dan 5 000 (!) herten geschoten, vooral mannetjes. Zo kreeg men het aantal herten in de Waterleidingduinen weer onder controle. Er wordt gestreefd naar een totaal van 800 tot 1 000 dieren.

Voor ons waren die herten natuurlijk uniek om zien. Het leek wel of we op safari waren ! Waar we ook keken, overal zagen we de kwispelstaartjes van de hertjes. Tegen de middag waren we na 9 km puur genieten rond en bracht Matthias ons naar De Vogelsangh, een restaurant waar we werden ontvangen met een versgemaakt soepje een bordje met broodje kroket en een broodje met makreel. Na deze middagstop wachtte nog een tweede lus door de Waterleidingduinen, deze keer met start vanaf de Langevelderslag, aan de rand van Noordwijk. Wandelden we voor de middag door nogal wat bosjes, dan trokken we nu door een ongeschonden, puur duinenlandschap. We vonden het plekje waar de iconische foto werd gemaakt van Boudewijn de Groot, op de fiets met zijn zoontje. Die foto zou worden gebruikt op de cover van de LP "Hoe sterk is de eenzame fietser". Kippenvelmoment ! We trokken verder door de duinen, met steeds herten in het vizier en overal die heerlijke riedeltjes van de nachtegaal. Kriskras door de duinen, door mul en los zand, tussen stekelige duindoorns ; puur wandelplezier. En zo kwamen we dan uiteindelijk uit bij de strandovergang. Volgde dan nog drie km uitwandelen op het strand, dat er stil en verlaten bij lag. Op het terras van strandhut Nederzand genoten we van nog een laatste drankje. Nog snel een groepsfoto en dan weer terug naar Paal. Wat een heerlijk wandelweekend was dat !!!